

॥ २७ ॥ अवाच्यमपि भक्तिमत्त्वाद्दृश्यामीत्यर्थः ॥ २८ ॥ सूक्ष्मदुर्लभं यतः अविज्ञेयं विज्ञेयं रूपादियत्र अतएव अव्यक्तं नास्ति व्यक्तं कार्यं यस्य कारणमपि नेत्यर्थः यतः अचलं कूटस्थं विकारिण एव कारणत्वनियमात् ध्रुवं शाश्वतं सद्रूपमित्यर्थः एतेन तदसत्त्वशंका निरस्ता ॥ २९ ॥ पुरिशरीरे वसतीति योगात्पुरुष इति कल्पितः ननु तस्य देहसंगित्वं वास्तवमस्तीत्यर्थः ॥ ३० ॥ अव्यक्तं सांख्यैर्नित्यत्वेन कल्पितं प्रधानं ननु पुरुषस्य अव्यक्तजनकत्वे कौटस्थ्यव्याहृतिरत आह अव्यक्तेति यासत्ता स्वयं अव्यक्ता घटादिभ्यो निष्कृष्टा यास्तस्या अपहणात् व्यक्तेषु च भावेषु घटः सत्पटः सन्नितिसद्रूपेण तिष्ठति सैव सत्ता अव्यया अपरिणामिनी प्रकृतिरूपादानं रज्जूरगवद्वत्क्षण्यज्ञानं विवर्तत इत्यभ्युपगमान्न ब्रह्मणः कौटस्थ्यहानिरित्यर्थः कल्पितस्य कार्यस्य कारणं कार्यसजातीयं कल्पितमेव भवति तत्सत्त्वं च कल्पनासमानकालिकमेव न हिरज्जूरगस्य सत्त्वं दर्शनात्प्रागप्यस्तीत्यत्र किंचिन्मानमस्ति न च बाधकाभावात् कार्यस्य कल्पितत्वमेवासिद्धमिति वाच्यं यद्यत्र तात्त्विकरूपावरणपूर्वकमभेदेन भातितत्तत्र कल्पितमिति नियमेनाहंकारादे

यजंते त्वामहरहर्नानामूर्तिसमास्थितं ॥ पितामाता च सर्वस्य जगतः शाश्वतो गुरुः ॥ कंत्वद्यजसे देवं पितरं कं न विद्महे ॥ २७ ॥ श्रीभगवानुवाच अवाच्यमेतद्वक्तव्यमात्मगुह्यं सनातनं ॥ तव भक्तिमतो ब्रह्मन् वक्ष्यामि तु यथा तथं ॥ २८ ॥ यत्तत्सूक्ष्ममविज्ञेयमव्यक्तमचलं ध्रुवं ॥ इन्द्रियैरिन्द्रियार्थैश्च सर्वभूतैश्च वर्जितं ॥ २९ ॥ सद्यंतरात्मा भूतानां क्षेत्रज्ञश्चेति कथ्यते ॥ त्रिगुणव्यतिरिक्तो वै पुरुषश्चेति कल्पितः ॥ ३० ॥ तस्मादव्यक्तमुत्पन्नं त्रिगुणं द्विजसत्तम ॥ अव्यक्ता व्यक्तभावस्यायासा प्रकृतिरव्यया ॥ ३१ ॥ तां योनिमावयोर्विद्विदो सोऽसदसदात्मकः ॥ आवाभ्यां पूज्यते सोऽहिदैवे पित्र्ये च कल्प्यते ॥ ३२ ॥ नास्ति तस्मात्परो न्यो हि पिता देवोऽथ वा द्विज ॥ आत्मा हि नः स विज्ञेयस्ततस्तं पूजया वहे ॥ ३३ ॥ तेनैषा प्रथिता ब्रह्मन्मर्यादा लोकभाविनी ॥ दैवंपित्र्यं च कर्तव्यमिति तस्यानुशासनं ॥ ३४ ॥

मिथ्यात्वावगमात् भाति च चिदात्मनोऽसंग्रहमावृत्य तदभेदेन प्रत्यगात्मा यमहं सुखी दुःखी ब्राह्मणो गौरः काण इति सुवर्णं कुंडलस्याध्यस्तत्त्वं मा भूदिति तात्त्विकेति ननु अहंकारधर्मादुःखादयश्चिदात्मनि चिदात्मधर्माश्चेतन्यादयोऽहंकारे चाध्यस्ततां किं धर्म्यासकल्पनेनेति चेन्न यत्र हि धर्ममात्रमध्यस्ततेन तत्र धर्मिण उल्लेखो दृश्यते यथा लोहितः स्फटिक इति लौहित्यमात्रमुल्लिख्यते न जपाकुसुममपि अहंकाराध्यासे तु अहं दुःखीति धर्म्युल्लेखपूर्वकं धर्माध्यासः प्रतीयमानस्तत्र धर्मिणोऽप्यध्यस्ततां विस्पष्टमाचष्टे तस्मादध्यस्तत्वेनाहमादेर्मिथ्यात्वात् कारणस्याव्यक्तस्यापि तथात्वेन दृष्टिसमसमयकल्पितत्वस्यावश्यकत्वव्यत्वात् तस्मादव्यक्तमुत्पन्नमित्यव्यक्तोत्पत्तिवचनं संगच्छते तस्मादिति दिक् ॥ ३१ ॥ अस्य चाध्यस्तस्याव्यक्तस्य जीवेशविभागहेतुत्वाद्वा तां योनिमिति विधेयापेक्षं स्त्रीत्वं तां निष्कलचैतन्यरूपां मायया आवयो जीवेश्वरयोः प्रकृतिविद्धि तथा च श्रुतिः जीवेशावाभासेन करोति माया चाविद्या च स्वयमेव भवतीति योऽसौ निष्कलः सदसदात्मकः सदसतीकार्यकारणे तत्कल्पनाधिष्ठानत्वात् तदात्मकः स एव पूज्यते आनंदात्मा सर्वैरित्यर्थः ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ तेन मायोपाधिना ॥ ३४ ॥